

ЦИВІЛЬНЕ ТА ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО І ПРОЦЕС

УДК 347.2:347.4:340.5

DOI <https://doi.org/10.32782/klj/2026.2.2>

Бевза Д. О.,

аспірант кафедри приватного права
Хмельницького університету управління та права
імені Леоніда Юзькова
ORCID: 0000-0002-4723-2496

ОСОБЛИВОСТІ ЗАХИСТУ ПРАВА ДОВІРЧОЇ ВЛАСНОСТІ ТА ІНТЕРЕСІВ ВИГОДОНАБУВАЧА: ДОСВІД УКРАЇНИ ТА ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Анотація. У статті досліджуються способи захисту права довірчої власності та інтересів вигодонабувача з урахуванням специфіки правової природи цього інституту. Проаналізовано подвійний характер української довірчої власності, що поєднує елементи речових і зобов'язальних правовідносин, та визначено його вплив на формування системи способів правового захисту.

Досліджено систему цивільно-правових способів захисту, серед яких виділено речово-правові та зобов'язально-правові механізми захисту права довірчої власності та інтересів вигодонабувача в Україні та Великій Британії. Обґрунтовано, що довірчий власник несе відповідальність не лише за порушення договірних умов, а й за недотримання фідучіарних обов'язків, що передбачає підвищені стандарти оцінки його поведінки.

У дослідженні проаналізовано нормативно-правові засади та судову практику Великої Британії, що регулюють питання захисту довірчої власності, із фокусом на поєднанні законодавчого регулювання та прецедентного права. Розкрито підходи до визначення відповідальності довірчого власника за порушення фідучіарних обов'язків, а також охарактеризовано систему судових і превентивних засобів захисту інтересів вигодонабувача, сформовану в межах доктрини справедливості.

Додатково встановлено, що у праві країн англо-американської правової сім'ї вигодонабувач трасту наділений значно ширшим спектром способів захисту. Натомість у національному праві України відсутня чітко сформована система спеціальних способів захисту, що зумовлює необхідність застосування загальних положень цивільного законодавства, які не завжди враховують фідучіарну природу відповідних правовідносин.

Зроблено висновок про необхідність удосконалення законодавчого регулювання у сфері довірчої власності шляхом імплементації окремих елементів фідучіарного захисту, характерних для трастових правовідносин, зокрема щодо розширення переліку способів захисту та конкретизації стандартів відповідальності довірчого власника.

Ключові слова: траст, фідучіарні обов'язки, вигодонабувач, довірчий власник, речові права, способи захисту права власності.

Bevza D. O. Features of the protection of trust property rights and beneficiary interests: the experience of Ukraine and the United Kingdom

Abstract. The article examines the remedies for the protection of trust ownership rights and the interests of the beneficiary, taking into account the specific legal nature of this institution. It analyses the dual nature of Ukrainian trust ownership, which combines elements of proprietary and obligatory legal relationships, and determines its impact on the formation of a system of legal remedies.

The study explores the system of civil law remedies, distinguishing between proprietary and obligatory mechanisms for the protection of trust ownership rights and beneficiary interests in Ukraine and the United Kingdom. It is substantiated that a trustee bears liability not only for breach of contractual terms but also for violation of fiduciary duties, which entails higher standards for assessing the trustee's conduct.

The research further analyses the statutory framework and case law of the United Kingdom governing the protection of trust ownership, with a focus on the interaction between legislation and precedent. Approaches to determining trustee liability for breach of fiduciary duties are examined, and the system of judicial and preventive remedies for the protection of beneficiary interests developed within the doctrine of equity is characterised.

Additionally, it is established that in the legal systems of the Anglo-American legal family, trust beneficiaries are endowed with a significantly broader range of remedies. In contrast, Ukrainian national law lacks a clearly defined system of specific remedies, which necessitates reliance on general provisions of civil law that do not always reflect the fiduciary nature of the relevant legal relationships.

The article concludes that there is a need to improve legislative regulation in the field of trust ownership through the implementation of certain elements of fiduciary protection characteristic of trust relationships, particularly by expanding the range of remedies and clarifying the standards of trustee liability.

Key words: *trust, fiduciary duties, beneficiary, trustee, property rights, remedies for the protection of property rights.*

Постановка проблеми. Довірча власність як відносно нова на практиці економічна категорія та відповідний юридичний інструмент у вигляді права довірчої власності завдячують своїй появі в українському законодавстві інституту trust англо-американської правової сім'ї та його модифікаціям в країнах материкової Європи. Водночас, попри нормативне закріплення, її практичне застосування та усвідомлення функціонального призначення залишаються обмеженими, що зумовлює наявність низки прикладних проблем, передусім у сфері захисту прав учасників відповідних правовідносин.

Ключовою особливістю довірчої власності є поєднання речово-правових і зобов'язально-правових елементів, що проявляється, зокрема, у покладенні на довірчого власника не лише договірної відповідальності, але й фідучіарних обов'язків. Однак саме специфіка таких обов'язків і відсутність чітких критеріїв їх оцінки в українському праві створюють проблему належного визначення меж відповідальності довірчого власника та, відповідно, ефективності захисту інтересів вигодонабувача.

Водночас в англо-американському праві спостерігається кардинально інша ситуація, оскільки інститут trust супроводжується розвинутою системою фідучіарних обов'язків і спеціалізованих способів захисту, що забезпечують ефективний, у тому числі превентивний, контроль за діяльністю довірчого власника та належний захист інтересів вигодонабувача. Порівняльний аналіз з англо-американською системою права демонструє можливість існування більш гнучкого та комплексного захисту прав вигодонабувача в Україні.

Проте у цьому контексті все ж необхідно зазначити, що відсутня потреба у кардинальній перебудові цивільно-правових способів захисту майнових прав учасників правовідносин, а їх ефективність значною мірою буде залежати від чіткого визначення прав, обов'язків та інтересів довірчого власника і вигодонабувача. Тому розвиток цивільно-правових способів захисту довірчої власності в Україні потребує не просто законодавчого уточнення та формалізації норм, а створення практичних інструментів, що дозволяють вигодонабувачу своєчасно реагувати на порушення, а довірчому власнику – ефективно виконувати свої обов'язки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Стан наукового опрацювання сталих позицій щодо цивільно-правових способів захисту права довірчої власності та інтересів вигодонабувача перебуває на стадії формування. Окремі аспекти цього інституту стали предметом активних наукових дискусій у працях провідних науковців, зокрема А. Албу, В. Борисової, Г. Буяджи, І. Венедіктової, О. Гнатів, Н. Голубевої, О. Дзери, Н. Кузнецової, Р. Майданика, К. Некіт, А. Рябчинської, І. Спасибо-Фатєєвої та Г. Уразової. Водночас більшість досліджень зосереджені або на аналізі довірчої власності як окремого правового явища, або на загальних способах захисту права власності, що ускладнює формування цілісної концепції цивільно-правових механізмів захисту права довірчої власності та інтересів вигодонабувача.

Метою статті є розкриття особливостей захисту права довірчої власності та інтересів вигодонабувача на основі досвіду України та Великої Британії.

Виклад основного матеріалу. У класичному розумінні англо-американського права довірча власність передбачає передачу майна однією особою (засновником) іншій особі (довірчому власнику) для здійснення управління цим майном в інтересах третьої особи – вигодонабувача [1]. В той же час, впровадження довірчої власності в Україні, так як і інших країнах романо-германської правової сім'ї, відбулося шляхом адаптації іноземної для внутрішнього правопорядку моделі, що спричинило певні концептуальні суперечності, зокрема щодо місця довірчої власності в системі права та інструментів її захисту.

Довірча власність як особливий правовий інститут поєднує елементи речових і зобов'язальних правовідносин, що зумовлює необхідність комплексного та ефективного захисту як прав довірчого власника, так і інтересів вигодонабувача.

В цілому система захисту цивільних прав та інтересів в Україні базується на загальних положеннях цивільного законодавства, передусім статті 16 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), яка закріплює універсальні способи захисту. До них належать:

- 1) визнання права;
- 2) визнання правочину недійсним;
- 3) припинення дії, яка порушує право;
- 4) відновлення становища, яке існувало до порушення;
- 5) примусове виконання обов'язку в натурі;
- 6) зміна правовідношення;
- 7) припинення правовідношення;
- 8) відшкодування збитків та інші способи відшкодування майнової шкоди;
- 9) відшкодування моральної (немайнової) шкоди;
- 10) визнання незаконними рішення, дій чи бездіяльності органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб [2].

В той же час, суд не обмежений виключно цим переліком і може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом чи судом у визначених законом випадках [2].

Тут важливо розуміти, що довірча власність перебуває на етапі формування, тому

механізми її захисту ще не є повністю усталеними і значною мірою залежать від розвитку судової практики. Довірча власність не має автономної системи захисту, а інтегрується у загальну модель цивільно-правових способів захисту, однак із врахуванням своєї специфіки, що обумовлено її подвійною правовою природою.

В першу чергу, довірча власність як особливий різновид права власності передбачає розподіл правомочностей між різними суб'єктами, що безпосередньо впливає на механізми її захисту.

Речово-правові способи захисту є ключовими у контексті довірчої власності, оскільки довірчий власник виступає формальним носієм права власності. Зокрема, у постанові Великої Палати Верховного Суду від 05.06.2019 (справа № 755/12638/15) зазначено, що довірчий власник здійснює право власності лише для досягнення визначеної мети, але стає носієм речового права [3], а отже має право на його захист.

До основних речово-правових механізмів належать:

1. Віндикаційний позов як спосіб, що застосовується для витребування майна з чужого незаконного володіння (стаття 387 ЦК України) [2].

Верховний Суд у постанові від 17.04.2018 (справа № 924/872/16) вказує, що законодавство надає право звертатися з вимогами про витребування майна з чужого незаконного володіння не лише власникам, а й іншим особам, у яких майно власника перебувало у законному володінні за відповідною правовою підставою («титолом») [4].

Крім того, як зазначає Н. Голубєва у своїй праці, під незаконним володінням варто розуміти усяке фактичне володіння річчю, якщо воно не має правової підстави (наприклад, володіння украденою річчю); або правова підстава якого відпала (минув термін дії договору); або правова підстава якого недійсна (володіння, установлене в результаті недійсного правочину) [5, с. 95].

Правова природа довірчої власності визначає, що за умови її встановлення формується ситуація «формального власника», який реалізує право власності не у власних інтер-

есах, а в інтересах вигодонабувача. Саме ця обставина зумовлює специфіку віндикаційного позову:

- позов заявляється довірчим власником, який доводить приналежність йому титулу;

- захист здійснюється в інтересах вигодонабувача. Більш того, такий інтерес обумовлений статусом довірчого власника як особи, що має можливість звернутися з відповідним позовом і це додатково підтверджує особливу роль останнього та необхідність високого ступеня довіри засновника та вигодонабувача до особи довірчого власника. Але також інтерес довірчого власника має значення у такій ситуації – сталість відносин є гарантією прав самого довірчого власника;

- факт звернення за захистом не змінює направленість цільового використання майна.

Закінчення строку дії договору довірчої власності не означає автоматичного збереження правомірності володіння майном довірчим власником. У разі неповернення майна останній набуває статусу незаконного володільця, що відкриває можливість для пред'явлення віндикаційного позову особою, яка набула право власності на відповідне майно після припинення довірчої власності (засновником або вигодонабувачем).

2. Негаторний позов як спосіб, призначений для усунення перешкод у здійсненні права (стаття 391 ЦК України) [2]. У контексті власності він використовується, коли порушення не пов'язане з вибуттям майна.

Як зазначається у наукових дослідженнях, такими перешкодами можуть бути незаконне користування майном, створення обмежень доступу до нього, або інші дії, що перешкоджають реалізації правомочностей власника [6, с. 64-65].

Верховний Суд у постанові від 25.05.2021 (справа № 910/91/20) вказує, що позивач, реалізуючи право на судовий захист і звертаючись до суду з негаторним позовом, зобов'язаний довести (підтвердити) в установленому законом порядку, що він є власником або особою, яка володіє майном (має речове право) з підстави, передбаченої законом або договором, і що діями відповідача, не пов'язаними з позбавленням володіння,

порушується його право власності чи законного володіння [7].

У довірчій власності негаторний позов має більш складний зміст порівняно з класичною моделлю. Зокрема, він може бути спрямований не лише на усунення фізичних перешкод, але й на припинення неправомірного впливу на управління майном, що є характерним для фідучіарних правовідносин. Тому саме такий спосіб захисту може бути ефективним від надмірного втручання вигодонабувачів у діяльність довірчого власника.

В свою чергу, з огляду на правову природу статусу вигодонабувача та характер відносин довірчої власності, останній не є носієм речового права на майно, а його інтерес має відносний (зобов'язальний) характер, спрямований на належне виконання довірчим власником своїх обов'язків. Зміст правовідносин довірчої власності визначається передусім договором та фідучіарними обов'язками довірчого власника, що обумовлює застосування саме зобов'язально-правових інструментів, таких як відшкодування збитків, вимога про виконання зобов'язання в натурі, зміна чи розірвання договору, стягнення неустойки тощо.

У науковій літературі наголошується, що відповідальність довірчого власника має фідучіарний характер, тобто передбачає підвищені стандарти поведінки (обов'язок лояльності, обачності, добросовісності) [8, р. 203-204]. Зазначений підхід означає, що для притягнення до відповідальності достатньо встановлення порушення фідучіарного обов'язку, навіть без наявності прямого умислу.

Тому в контексті зобов'язально-правових способів захисту варто розуміти, що:

- довірчий власник несе відповідальність не лише за порушення умов договору, а й за порушення фідучіарних обов'язків;

- оцінка його поведінки здійснюється з урахуванням принципів добросовісності та лояльності;

- можливе застосування більш суворих санкцій порівняно із звичайними зобов'язаннями [9, рр. 270, 276].

Однак все ж недосконалість сучасного українського законодавчого регулювання створює ризики для учасників правовідно-

син, зокрема щодо визначення обсягу відповідальності довірчого власника.

В той же час, нормативно-правове регулювання Великої Британії є класичним і найбільш репрезентативним в системі англо-американської правової сім'ї, у межах якої сформувалися базові інститути та доктринальні засади інституту довірчої власності (trust). Так, відповідно до статті 1 Trustee Act 2000 визначено, що довірчий власник (trustee) повинен дотримуватися такої обережності та застосовувати такі професійні навички, які є обґрунтованими за відповідних обставин, з урахуванням, зокрема:

- будь-яких спеціальних знань або досвіду, якими він володіє або про які він заявляє, та
- якщо він діє як довірчий власник в рамках професійної діяльності, будь-яких спеціальних знань або досвіду, яких розумно очікувати від особи, що діє в рамках такої професійної діяльності [10].

У разі нездатності довірчого власника діяти у певній сфері, а також якщо неможливо, недоцільно чи ускладнено зробити це без допомоги суду (в межах договірних правовідношення), суд може призначити нового довірчого власника. Призначений довірчий власник може в усіх правовідношеннях діяти так, ніби він був спочатку призначений згідно з документом про створення трасту (статті 41 та 43 Trustee Act 1925) [11].

Окрему увагу приділяється також захисту прав вигодонабувачів. Згідно із статтями 11 та 14 Trusts of Land and Appointment of Trustees Act 1996 визначено важливі гарантії правового статусу вигодонабувача, а саме довірчий власник, що управляє земельними ділянками, під час виконання будь-яких функцій, пов'язаних із земельними ділянками, що перебувають у довірчій власності, повинні наскільки це можливо, консультиватися з повнолітніми вигодонабувачами, які мають право на володіння земельною ділянкою, та наскільки це відповідає загальним інтересам довірчої власності, виконувати побажання таких вигодонабувачів або (у разі спору) більшості з них (відповідно до сукупної вартості їхніх часток) [12].

Більш того, одним із видів можливих трастів є благодійний траст і у Великій Британії

існує окремий орган – Комісія з питань благодійності (Charity Commission), ціль якої полягає у сприянні ефективному використанню благодійних ресурсів, що знаходяться у довірчій власності. Для цього вона в межах своєї компетенції:

- може час від часу проводити розслідування стосовно благодійних організацій;
- відсторонити від виконання обов'язків будь-яку особу, яка є довірчим власником благодійної організації, призначити тимчасового керуючого майном;
- обмежувати довірчого власника у розпорядженні майном (обмежувати операції, які можуть бути укладені, або характер чи суму платежів, які можуть бути здійснені);
- звільнити довірчого власника;
- зобов'язати відповідну особу або осіб використовувати майно належним чином для цілей благодійної організації (статті 15, 46, 76, 79 та 85 Charities Act 2011) [13].

Однак у країнах англо-американської правової системи інститут trust є самостійною та розвиненою правовою конструкцією, що ґрунтується на поділі права власності на титул в силу закону та титул в силу справедливості (legal та equitable title). Це обумовлює існування способів захисту, сформованих судами справедливості, до яких можна віднести, зокрема:

1. Відстеження майна (tracing) як процесуального механізму, що дозволяє встановити долю майна та його видозміни, а також пред'явити вимоги до нових активів.

Значення цього способу полягає в тому, що:

- вигодонабувач може «слідувати» за майном навіть після його відчуження;
- можливе витребування видозміненого майна;
- захист не обмежується первісним об'єктом.

Як підкреслюється у сучасних дослідженнях, відстеження майна є не самостійним способом захисту, а механізмом, що забезпечує застосування інших способів, таких як, наприклад, constructive trust [14, р. 5].

2. Конструктивний траст (constructive trust) як один із ключових інструментів права справедливості (equity), що застосовується

судами для усунення наслідків неправомірного набуття або утримання майна. На відміну від класичних трастів, він не виникає внаслідок волевиявлення сторін, а встановлюється судом як спосіб захисту.

Загальновизнаним є підхід, відповідно до якого конструктивний траст – це судово створений правовий механізм, спрямований на запобігання безпідставному збагаченню (наприклад, у разі порушення фідуціарного обов'язку або при шахрайстві). Суд визнає, що особа, яка формально володіє майном, утримує його в інтересах іншої особи як довірчий власник, і зобов'язує передати його визначеному судом вигодонабувачу [14, pp. 2, 3].

Конструктивний траст не є аналогом українського віндикаційного позову, проте між ними є функціональна схожість, заснована на спрямованості щодо повернення майна належному володільцю. Проте віндикаційний позов захищає законне право власності, а конструктивний траст забезпечує створення судом справедливого права у вигодонабувача, де в першому позивачем може бути власник, довірчий власник або інша особа, що володіє майном згідно з певним титулом, а в другому – будь-яка особа, яка доведе несправедливість утримання майна.

Тому ключовою особливістю таких способів захисту є те, що вигодонабувач визнається носієм права, заснованого на справедливості, що дозволяє йому безпосередньо звертатися до суду із вимогами про захист, у тому числі проти третіх осіб.

Проте захист довірчої власності у різних правових системах все ж базується на спільній меті – забезпеченні збереження майна та реалізації інтересів вигодонабувача, однак способи досягнення цієї мети істотно відрізняються. Для правовідносин довірчої власності є необхідною розвинена система гнучких способів захисту.

Висновки. Право довірчої власності як складна правова конструкція, що поєднує елементи речових і зобов'язальних правовідносин, зумовлює специфіку способів його захисту. Така подвійна правова природа потребує застосування як класичних речово-правових способів захисту для захисту прав

довірчого власника, так і зобов'язально-правових механізмів, спрямованих на забезпечення інтересів вигодонабувача.

Українське законодавство формально визнає довірчу власність, однак її правове регулювання є фрагментарним. Проте українське право не визнає поділу на *legal* та *equitable title*, що обмежує права вигодонабувача та звужує можливості захисту, а чинне законодавче регулювання у сфері довірчої власності не забезпечує належного рівня правової визначеності, зокрема щодо обсягу відповідальності довірчого власника.

Покладаючись лише на деталізований опис можливих ситуацій у договорі, яким встановлюється право довірчої власності, неможливо уникнути спірних моментів, що потребуватимуть втручання у їх вирішення третьої сторони, а саме суду, який розглядаючи це питання повинен виходити, в тому числі з положень справедливості рівноцінно по відношенню до довірчого власника та вигодонабувача.

Правові системи країн англо-американської правової сім'ї, попри їх інституційну та доктринальну специфіку, передбачають використання низки способів захисту, функціонально співставних із тими, що застосовуються в українському праві. Зокрема, йдеться про такі інструменти, як припинення правовідношення, примусове виконання обов'язку в натурі та інші заходи впливу на правопорушника. Водночас зазначені способи в англо-американському праві набувають більш гнучкого та диференційованого характеру завдяки розвитку доктрини справедливості, що дозволяє застосовувати не лише відновлювальні, але й превентивні механізми захисту.

Потенційна поява в Україні органу, подібного до *Charity Commission* у Великій Британії, може розглядатися як один із напрямів інституційного розвитку довірчої власності, насамперед у сфері її спеціалізованих форм (зокрема, благодійних чи соціально орієнтованих трастів). Постійний нагляд за діяльністю довірчих власників щодо суспільно чутливого майна став би адміністративним механізмом захисту інтересів вигодонабувачів.

Таким чином, перспективним напрямом розвитку є вдосконалення нормативного регулювання шляхом закріплення чітких стандартів фідучіарної поведінки, розширення переліку спеціальних способів захисту

права довірчої власності та інтересів вигодонабувача, а також формування узгодженої судової практики, що сприятиме подальшому розвитку інституту довірчої власності в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Recognition of Trusts Act 1987 : UK Public General Acts. URL : <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1987/14> (дата звернення: 07.04.2026)
2. Цивільний кодекс України : Закон від 16.01.2003 № 435-IV. База даних «Законодавство України». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 06.04.2026)
3. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 05 червня 2019 року (справа № 755/12638/15). Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/82308714> (дата звернення: 10.04.2026)
4. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 17 квітня 2018 року (справа № 924/872/16). Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73700058> (дата звернення: 10.04.2026)
5. Голубева Н. Ю. Захист права власності при позбавленні власника володіння (віндикаційний позов). *Актуальні проблеми держави і права*. 2008. № 42. С. 94-98. URL : http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/apdp_2008_42_18.pdf (дата звернення: 08.04.2026)
6. Гнатів О. Б. Захист права власності в цивільному праві : дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. ЛНУ ім. І. Франка. Львів. 2014. 202 с. URL : <https://dspace.wunu.edu.ua/items/255c8e11-f3e7-4a7e-a776-1441d3322c1a> (дата звернення: 06.04.2026)
7. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 25 травня 2021 року (справа № 910/91/20). Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/97418236> (дата звернення: 10.04.2026)
8. Sitkoff, Robert H., An Economic Theory of Fiduciary Law (July 18, 2014). *Philosophical Foundations of Fiduciary Law*, Andrew Gold & Paul Miller eds., Oxford University Press, 2014, Forthcoming. pp. 197-208. URL : <https://ssrn.com/abstract=2367006> (дата звернення: 09.04.2026)
9. Smith, Lionel, Prescriptive fiduciary duties. *University of Queensland Law Journal*. 2018. Vol. 37(2). pp. 261-287. URL : https://law.uq.edu.au/files/48724/Prescriptive_Fid_Duties.pdf (дата звернення: 09.04.2026)
10. TrusteeAct2000:UKPublicGeneralActs.URL:<https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2000/29/2021-04-29> (дата звернення: 13.04.2026)
11. Trustee Act 1925 : UK Public General Acts. URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/Geo5/15-16/19> (дата звернення: 13.04.2026)
12. Trusts of Land and Appointment of Trustees Act 1996 : UK Public General Acts. URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1996/47> (дата звернення: 13.04.2026)
13. Charities Act 2011 : UK Public General Acts. URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2011/25> (дата звернення: 13.04.2026)
14. Principles of Tracing. Presented at Trial Lawyers Association of B.C. – Making Equity Work in Your Practice. June 10, 2021. 19 p. URL : <https://kornfeldllp.com/wp-content/uploads/2021/06/Principles-of-Tracing-Dan-Parlow.pdf> (дата звернення: 09.04.2026)

Дата першого надходження статті до видання: 12.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 17.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 21.05.2026